

enten ved, at Staten anbringer over Halvdelen af den fornødne Kapital i Havneanlægget . . . eller ved, at der lægges en „Spærring“ paa Aktierne“. „Rigsdagen maa altsaa gøre sig klart“, fortsætte vi, „at Havneanlægget gennem den deri anbragte Kapital kan tænkes at vandre helt eller overvejende over i Udlandets Magt, og at Koncessionerne paa alt det øvrige — tilsammen udgørende en omfattende Udnyttelse af St. Thomas' Chancer — stykkevis og straks kunne blive Genstand for Pengeomsætning i Form af Part i Aktieselskaber eller lignende, hvis Bestyrelses Flertal vel er dansk i Henhold til Koncessionen, men som faktisk ledes og drives for udenlandsk Kapital, maaske paa faa Hænder“.

Saaledes have vi udtrykt det ganske kort og dermed hele vor Mening. Vi tage intet Ansvar derfor, vi konstatere, at Answeret er hos den højtærede Finansminister, og jeg skal ikke opholde mig længere ved dette Punkt. Men derved er jeg naturlig kommen over til det radikale Mindretals eget System af Ændringsforslag. Som sagt, de danne en Helhed, selv om de ere ledede efter Paragraffer, og da Paragrafferne i Koncessionen ikke logisk følge den Tankegang, vi have haft med at stille Ændringsforslagene, skal jeg ved Gennemgangen tillade mig at følge den logiske Tankegang og ikke Paragrafferne.

Vi bede, man vil erindre, at vort Udgangspunkt er hele Tiden det, at vi tage det faktisk foreliggende Grundlag, at vi ikke have til Hensigt at gaa bort fra det, at vi heller ikke ønske at lægge en Sten, nej, ikke et Straa i Vejen for den kommercielle økonomiske Udnyttelse af de Koncessioner, som Lovforslaget angaar, og det er vor bestemte Opfattelse, at vi heller ikke ved disse Ændringsforslag ere komne udenfor disse Forudsætninger. Men altsaa, vi maa gaa ud fra, at baade Havneanlægget og de andre koncessionerede Virksomheder ved den deri anbragte Kapital kunne komme over i Udlandets Magt, og vi maa derfor forsøge at værgе os imod, at dette bringer Danmark under nogen Form Ubehag eller Fortræd.

Nu kunde man spørge: Hvad Ubehag eller Fortræd kan der skabes Danmark af, at der maaske i Udlandet, paa Udlandets Børs, sker noget uforudset kedeligt med disse Koncessioner? Dertil skal jeg svare, og det svarer jeg ud af en dyb Bekymring i al Almindelighed, men som ikke har noget med den enkelte Sag at gøre og kun betyder, at det er Rigsdagens Pligt at se sig for overfor alle Eventualiteter. Jeg svarer

altsaa, at der er Lande, hvis virkelige finansielle Stilling bød baade større Fremtidsmuligheder og en mere lysende Nutid end Danmarks, men som derved, at deres Koncessioner vare komne paa Udlandets Hænder og paa Verdensbørserne og der underkastedes Børssvingninger, som vare særdeles store, høstede Vanry for deres Stats Navn, endskønt deres egne Finanser intet Øjeblik vare i Uorden. Forærede Medlemmer, som have den tilstrækkelige Alder og den tilstrækkelige Hukommelse, behøver jeg vist kun at nævne Navnet „Baring Bros“, og hvad dermed fulgte. Det er altsaa Rigsdagens Pligt ogsaa at overveje saadanne Eventualiteter, selv om der, saa længe Konsortiet har med denne Sag at gøre, absolut intet i lignende Retning er at befrygte, men det staaer i Koncessionen, det er Forudsætningen for alle vore Forhandlinger, at Konsortiet kan afhænde det helt eller delvis. Der er to Ting, man maa forsøge at garantere sig — fuld Garanti kan man ikke skabe —, og den ene er den, at de aarlige Dividender saa nøje som muligt svare til Foretagendets virkelige Trivsel, og den anden er den, at den deraf følgende Kurs paa Børserne nogenlunde svarer til Foretagendernes indre Værdi. Den Garanti, der søges, er altsaa udelukkende den, at Regnskabet aarlig lægges ind i det danske Finansministerium, at der med Hensyn til dette Regnskab forlanges, at der — og her kommer det Ord, jeg hele Tiden bruger — derpaa findes det sædvanlige, det forsvarligt kommercielle med Hensyn til Reservefond og Afskrivninger, dette ganske elementære, at Anlæg og Vedligeholdelse ere holdte ude fra hinanden. Det er dog i alle Tilfælde nogen Garanti for, at de aarlige Dividender og de svingende Kurser nogenlunde ville følge det virkelig iboende i disse Foretagender, naar det vides, at der i et Regeringskontor i selve det Land, hvorfra Koncessionerne ere udgaaede, og som har fælles Interesse med Konsortiet, findes en Kontrol derved. Saa længe Konsortiet selv sidder inde med Sagerne, er der ikke Tale om andet, end at det med Glæde vil underkaste sig denne Bestemmelse, ethvert dansk hæderligt Regnskab er jo af den Art. For Konsortiets Vedkommende vil det, saa længe det selv er Ejer, være en Formalitet, at dets Regnskaber gennemgaaes ud fra dette Synspunkt, en Formalitet, der selvfølgelig med embedsmæssig Pligt-mæssighed vil blive udført, men som ikke paa nogen Maade kan føles som en tyngende Kontrol, og naar Tingene er ude af Konsortiets Haand, eller naar Kapitalen er vandret til Udlandet,